Перекладач: Микола Лукаш
Джерело: З книги: Від Бокаччо до Аполлінера/Переклади/
К. :Дніпро,1990

Клюють півні темний обрій,
ніяк сонця не знаходять;
Самотина Горова
із гори крутої сходить.
Пахне кіньми і тінями
її тіло, лите з бронзи,
груди, два курні ковадла,
круглим жалем тужать-стогнуть.
"Самотино, що шукаєш,
чом блукаєш самотою?"
"Чом блукаю, сама знаю,
що тобі до мого болю?
Я шукаю в цьому краї
саму себе, свою долю".
"Самотино, моє горе,
коли кінь закусить повід,
заженеться з гону в море,
буйна хвиля його втопить".
"Не кажи мені про море!
Проростає туга чорна
на оливковій землі
під зелений шепіт-гомін".
"Ти скажи, яка ж то туга,
яка мука невгамовна,
що з очей тобі сльозить
гіркота терпка лимонна?"
"Мечусь дома, як причинна,
з тою тугою жалькою,
волочаться долі коси
і по кухні, й по алькову.

Все на мені з тої туги
гагатом чорним холоне...
Ой льолі ж мої ллянії,
ой макове моє лоно!"
"Самотино! Вмийся біло
непочатою водою,
собі серце заспокой,
може, знайдеш свою долю".